

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΠΡΟΕΔΡΟΥ
ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

**Επιμνημόσυνος Λόγος από τον Πρόεδρο της Βουλής των
Αντιπροσώπων κ. Γιαννάκη Λ. Ομήρου**

στο ετήσιο μνημόσυνο του ήρωα Κυριάκου Μάτση

Κυριακή, 20 Νοεμβρίου 2011

Ιερό Ναό Αποστόλου Λουκά στο Παλαιχώρι – 9.00 π.μ.

- Για τους μεγάλους, για τους ελεύθερους, για τους γενναίους, τους δυνατούς,
- Αρμόζουν τα λόγια τα μεγάλα, τα ελεύθερα, τα γενναία, τα δυνατά.
- Γι' αυτούς η σιγή, γι' αυτούς τα δάκρυα, γι' αυτούς οι φάροι, κι οι κλάδοι ελιάς και τα φανάρια.

Η απόδοση τιμής για τις μεγάλες αγωνιστικές στιγμές της ιστορίας και για τους επώνυμους και τους ανώνυμους πρωταγωνιστές της, αποτελεί αναμφίβολα επιτακτικό χρέος. Και για λαούς σαν το δικό μας, που περνά ακόμα στιγμές εθνικής δοκιμασίας και αντιμετωπίζει κινδύνους επιβίωσης, αυτό το χρέος αποτελεί μια κορυφαία αναγκαιότητα.

Γιατί πέρα από την οφειλόμενη απόδοση τιμής μπορούμε και πρέπει να αντλούμε διδάγματα για τη συνέχιση και καταξίωση ενός αγώνα που δεν έχει ακόμα δικαιωθεί. Οι εθνικές εκκρεμότητες, τα ανοικτά εθνικά προβλήματα, επιβάλλουν την αναδρομή στο παρελθόν ως ενέργεια αγωνιστικής αφύπνισης, ως βήμα εθνικής ανάτασης και ως έμπνευση για τις διαχρονικά άφθορες αξίες της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της αξιοπρέπειας του ανθρώπου.

Άλλωστε, η 1^η Απριλίου 1955, αποτέλεσε ακριβώς ως ιστορική στιγμή αμφισβήτησης της δουλείας, της ξένης τυραννίας και της καταπίεσης, το μεγάλο ρωμαλέο άλμα ενατένισης του Κυπριακού Ελληνισμού προς την ίδια την ιδέα της ύπαρξης του. Χωρίς την εθνικοαπελευθερωτική ανταποικιακή επανάσταση ο Κυπριακός Ελληνισμός ως εθνική οντότητα θα αποτελούσε υπόθεση ιστορικής αναδίφησης, μελέτη γλωσσολογικής και εθνολογικής έρευνας, εγκυκλοπαιδικής και αρχειακής καταγραφής. Όχι όμως υπαρκτή εθνική οντότητα του σήμερα.

Με δέος, απέραντο σεβασμό και βαθιά συγκίνηση προσήλθαμε σήμερα εδώ στο Παλαιχώρι, στο ετήσιο Εθνικό και Θρησκευτικό Μνημόσυνο του κορυφαίου ήρωα του εθνικοαπελευθερωτικού μας αγώνα Κυριάκου Μάτση.

Όμως, η απονομή τιμής σε μια απαστράπτουσα εθνική μορφή που τίμησε και λάμπρυνε με τη ζωή, τους αγώνες και την ανεπανάληπτη θυσία του τις άφθορες διαχρονικές αξίες της ελευθερίας και της δικαιοσύνης, δεν είναι εύκολο καθήκον. Και δηλώνω αδύναμος να απαριθμήσω τις αρετές, να καταγράψω το μεγαλείο της προσφοράς του και να αποτυπώσω το μέγεθος του αγωνιστικού του αναστήματος.

Γεννημένος σε αυτή εδώ την Κοινότητα, στις 23 Ιανουαρίου του 1926, ο Κυριάκος Μάτσης φοιτά στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού και στη συνέχεια στο Γυμνάσιο Αμμοχώστου όπου διακρίνεται για την πνευματική και την εθνική του δράση. Συναρπάζεται από την καλλιέργεια της ελληνικής γλώσσας την οποία λάτρευσε και της οποίας υπήρξε άριστος χρήστης και άφθαστος ρήτορας.

Η μύηση του στην ελληνική παιδεία, στους αρχαίους Έλληνες κλασσικούς, τα εθνικοαπελευθερωτικά ανταποικιακά κινήματα της εποχής, οι αγώνες για την κατοχύρωση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και ο υποβόσκων πόθος για αποτίναξη του αποικιακού ζυγού, γοητεύουν τον Κυριάκο Μάτση.

Είναι πραγματικά εκπληκτικό και αξιοθαύμαστο ότι σε ηλικία μόλις 18 χρόνων γίνεται πρόδρομος της Οικουμενικής Διακήρυξης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων προτού δημοσιευθεί ο Καταστατικός Χάρτης του ΟΗΕ και η Οικουμενική Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Στο ημερολόγιο του στις 23.1.1944 καταγράφει τη δική του διακήρυξη για τα δικαιώματα του ανθρώπου. Το δικαίωμα στη ζωή, το δικαίωμα της διαφορετικότητας, της ισότητας απέναντι στο νόμο, το δικαίωμα της ελευθερίας, της απόκτησης περιουσίας, της εκπαίδευσης, της ελευθερίας σκέψης και λόγου.

Τα κείμενα του είναι μνημεία του ελληνικού λόγου, δείγματα υψηλής πνευματικής στάθμης, φιλοσοφικής αναζήτησης, βαθύτατου στοχασμού και αισθητικής.

Ο Κυριάκος Μάτσης, προτού κλείσει τα 20 του χρόνια, είναι ήδη ένας διανοούμενος, με μια θαυμαστή θεώρηση της παγκόσμιας επιστημονικής, φιλοσοφικής και λογοτεχνικής παραγωγής και δημιουργίας και βαθύς γνώστης των πολιτικών ρευμάτων και ιδεολογιών της εποχής.

Θερμός πατριώτης, εραστής της Ελλάδας, αγαπά το Έθνος και προσβλέπει στην εκπλήρωση του προαιώνιου πόθου της Ένωσης.

Διακηρύττει στην τελική αποφοίτηση του Γυμνασίου Αμμοχώστου στις 29.6.1945 μιλώντας εκ μέρους των αποφοίτων:

«Όπως δε όλα τα σκλαβωμένα ελληνικά μέρη, έτσι και εμείς θα βροντοφωνάξουμε το "άνοιξε, μάνα μας γλυκειά, την άφθαρτη αγκαλιά σου και αγκάλιασε μας τα φτωχά τα μαύρα τα παιδιά σου" και με λαχτάρα θα καρτερούμε την ώρα του τέλους της πολύπλαγκτης οδύσσειας μας».

Η μετάβαση του στη Θεσσαλονίκη για σπουδές στη Γεωπονική Σχολή του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου, ολοκλήρωσε και διεύρυνε τους εθνικούς και πνευματικούς του ορίζοντες και ανέδειξε την ηγετική του φυσιογνωμία.

Πρωτοπόρος σε όλες τις κινητοποιήσεις, τις διαδηλώσεις και τις εκδηλώσεις του φοιτητικού Κινήματος. Πρωταγωνιστής για την προβολή των δικαιών και των ασίγαστων πόθων του Κυπριακού Ελληνισμού για την εθνική αποκατάσταση. Η παραμονή του στην ελληνική συμπρωτεύουσα άφησε ανεξίτηλη την σφραγίδα της πολυδιάστατης πληθωρικής του προσωπικότητας.

Παρ' ότι βαθύτατα πατριώτης και αφοσιωμένος στην ιδέα του Έθνους, ο Κυριάκος Μάτσης είναι οπαδός ενός υγιούς διεθνισμού και προσήλωσης στο ιδανικό της ειρήνης.

Γράφει στις 31 Δεκεμβρίου 1946 μετά τη λήξη του πολέμου:

« Χρειάζονται ακόμα αιώνες για να συναισθανθεί η ανθρωπότητα ότι μόνο με τη συναδέλφωση των λαών θα μπορέσει ο ταλαίπωρος κόσμος να ζήσει ειρηνικά στον πολυτάραχο πλανήτη μας».

Πνεύμα ανήσυχο ο Κυριάκος Μάτσης γοητεύεται και από τα ιδεολογικά ρεύματα της εποχής. Οραματίζεται την κοινωνική δικαιοσύνη και την αρχή της ισότητας ευκαιριών των ανθρώπων και εγγράφεται μέλος στην Παγκύπρια Ελληνική Σοσιαλιστική Πρωτοπορία του μετέπειτα Δημάρχου Πάφου Χριστόδουλου Γαλατόπουλου.

Η έναρξη του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα, την 1^η Απριλίου 1955, βρίσκει τον Κυριάκο Μάτση ήδη ενταγμένο στις τάξεις της ΕΟΚΑ. Ο στρατιωτικός Αρχηγός της Οργάνωσης Γεώργιος Γρίβας Διγενής γράφει στα απομνημονεύματά του για το Μάτση:

« Εκ των πρώτων κατετάγη εις την οργάνωσιν. Στρατιώτης του καθήκοντος, αγνός και τίμιος, υπόδειγμα εις τους υφισταμένους του, εμψυχωτής, εισήλθε εις τον αγώνα με την φλόγα της αυτοθυσίας και την δίψαν να επιτελέσει έργον μέγαλον».

Στις 6 Ιανουαρίου 1956 συλλαμβάνεται και υποβάλλεται σε φρικτά βασανιστήρια στο κολαστήριο της Ομορφίτας. Εκεί τον επισκέπτεται ο στρατάρχης Χάρντινγκ, τότε κυβερνήτης της Κύπρου, σε μια προσπάθεια να τον πείσει να συνεργαστεί με την αποικιοκρατία. Αποπειράται να τον δωροδοκήσει με το κολοσσιαίο για την εποχή ποσό του μισού εκατομμυρίου λιρών.

Το μεγαλείο του Μάτση εκδηλώνεται με την απάντηση του να μένει στην ιστορία: «Ου περί των χρημάτων τον αγώνα ποιούμεθα αλλά περί αρετής».

Η αναγνώριση και καταξίωση ενός αγωνιστή είναι ασφαλώς θεμιτή όταν προέρχεται από τους συναγωνιστές του. Αυτή όμως η αναγνώριση και η καταξίωση γίνεται αδιαμφισβήτητη και απόλυτη όταν προέρχεται από τον αντίπαλο, από τον εχθρό.

Είπε ο Χάρντινγκ για τη συνάντηση του στην Ομορφίτα με τον Κυριάκο Μάτση: «Εγώ καθόμουν. Του πρόσφερα καρέκλα να καθίσει, αλλά δεν κάθισε. Στάθηκε μπροστά μου, αναγκάστηκα και σηκώθηκα κι εγώ, για να του δείξω ότι τον θεωρούσα ένα ίσο με μένα συνομιλητή».

Ο πανίσχυρος κραταιός Χάρντινγκ μπροστά στη δύναμη της αξιοπρέπειας και της μεγαλοσύνης του Μάτση αισθάνεται την ανάγκη να σηκωθεί. Αναγνωρίζοντας έτσι, έστω και άθελα του, το κολοσσιαίο ανάστημα του αγωνιστή.

Οι Βρετανοί αποικιοκράτες κατανοώντας τη δύναμη της προσωπικότητας του και το ηγετικό της φυσιογνωμίας του, συνομιλούν μαζί του στα κρατητήρια Κοκκινοτριμιθιάς για τη σύντομη λύση του Κυπριακού.

13 Σεπτεμβρίου 1956. Ο Κυριάκος Μάτσης δραπετεύει και ορίζεται Τομεάρχης της Επαρχίας Κερύνειας. Στις 19 Νοεμβρίου η εφιαλτική προδοσία οδηγεί σε εντοπισμό του στο κρησφύγετο του στο Δίκωμο. Περικυκλώνεται από

Άγγλους στρατιώτες οι οποίοι τον καλούν να παραδοθεί. Προτάσσει αγέρωχο και υπερήφανο το «μολών λαβέ». Ως άλλος σπαρτιάτης απαντά στην πρόσκληση να παραδοθεί: «Αν θα βγω, θα βγω πυροβολώντας».

Η σύνοψη της σύντομης ζωής του και ο μαρτυρικός θάνατος του Κυριάκου Μάτση θα αποτελεί για πάντα πολύτιμη εθνική κιβωτό. Ένας θάνατος που σηματοδότησε την παντοτινή αθανασία. Ένας θάνατος που τον έθεσε οριστικά και αμετάκλητα στο μυαλό και την ψυχή ενός ολόκληρου λαού.

Δεν υπάρχει πια δυνατότητα αναφοράς σε αγώνες για την ελευθερία, χωρίς τη διασύνδεση με τη δική του μεγαλειώδη θυσία.

Δεν υπάρχει πια περιγραφή της έννοιας της αυτοθυσίας και της περιφρόνησης προς το θάνατο χωρίς παραπομπή στον Κυριάκο Μάτση.

Δεν απεικονίζεται πια η έννοια του αγωνιστή χωρίς τη δική του άμωμη μορφή.

Δεν υπάρχει πια ορισμός της υπέρβασης του ανθρώπινου φόβου και αποτύπωσης του ορισμού της αντρείοσύνης, χωρίς την ανεξίτηλη σφραγίδα που έθεσε ο Κυριάκος Μάτσης.

Η Κύπρος, ένα αναπόσπαστο τμήμα του Ελληνισμού, με συμβολή στον αρχαιο-ελληνικό πολιτισμό, με Ζήνωνες και Ονήσιλλους, με Ομηρικά κατάλοιπα στην τοπολαλιά, με βουβά τώρα αρχαία θέατρα, με συμπόρευση με το Μέγα Αλέξανδρο, με Κίμωνες, με παρουσία δίπλα σε Μακρυγιάννηδες, με βιασμένες τώρα Βυζαντινές εκκλησιές, με Δίκωμα, με ένα αγροτόπαιδο από το Παλαιχώρι που εξευτέλισε το θάνατο, το χρόνο και με ένα σύγχρονο «μολών λαβέ» δακτυλοδεικτεί την πορεία μας.

Με τον Κολοκοτρώνη να δηλώνει: «Τίποτα δεν εφοβήθηκα, ούτε εις τας αρχάς, ούτε εις τον καιρόν του Δράμαλη όπου ήρθε με 30 χιλιάδες στράτευμα

εκλεκτό ούτε ποτέ, μόνο εις το προσκύνημα εφοβήθηκα». Και εμείς αυτό φοβόμαστε.

Κι αυτή η κληρονομιά παραμένει ζωντανή όταν «στην Κύπρο την αέρινη τη Μακαρία γη» οι ιστορικές παραδόσεις πλαστογραφούνται, θέατρα και εκκλησιές δολοφονούνται, τα ανθρώπινα δικαιώματα ενταφιάζονται και πατρογονικές εστίες δημεύονται.

Όμως, δεν μας ταιριάζει το μοιρολόι. Πιστοί στις πολυχιλιόχρονες παραδόσεις μας, με το λαό και για το λαό θα αγωνιζόμαστε ωσότου ζωντανέψουμε την αρχαία φωνή στα βουβά θέατρα.

Το «ουδέποτε» του τότε υφυπουργού Χόπκινσον τερμάτιζε κάθε προοπτική για ειρηνική ανέλιξη. Η έκρηξη νομοτελειακή. Η ΕΟΚΑ συντάραξε τον Κυπριακό Ελληνισμό και ενέπνευσε άλλους λαούς στον αντιαποικιοκρατικό τους αγώνα.

Τα παιδιά του λαού εξευτέλισαν το θάνατο προτάσσοντας το «μολών λαβέ» και ανεβαίνοντας τα σκαλιά της αγχόνης, τραγουδώντας κι η πανίσχυρη βρετανική στρατιωτική μηχανή αποδείχθηκε ανίκανη να σιγάσει την επαναστατική φλόγα.

Στο Δίκωμο ξαναζωντάνεψαν οι Θερμοπύλες. Ο Μάτσης πισωγύρισε το χρόνο.

Όμως, η ιστορία και οι σημαντικές στιγμές της δεν αποτελούν αντικείμενο μελέτης, για να γνωρίσουμε τι κατόρθωσαν άλλοι στο παρελθόν, αλλά για να μάθουμε τι είναι σωστό να πράξουμε και εμείς στο παρόν και στο μέλλον. Γιατί το παρελθόν είναι το μαντείο από όπου πρέπει να αντλούμε χρησμούς για το μέλλον.

Τα δραματικά και φωτεινά γεγονότα του 1955-59 πρέπει να είναι το Κρυφό Σχολειό κάθε Κύπριου Έλληνα που θέλει να στοχάζεται σωστά για τη μοίρα του τόπου του. Γι' αυτό η αναδρομή στις μεγάλες στιγμές της εποποιίας της

1^{ης} Απριλίου, η μελέτη των έργων και των ημερών εκείνου του αγώνα είναι η προσφορότερη μέθοδος αυτογνωσίας για κάθε στοχαζόμενο Κύπριο Έλληνα. Μας προσφέρει τα φωτεινότερα παραδείγματα των αρετών, την απίστευτη αντοχή της ιστορικής συνείδησης, την πίστη μας στην Ιδέα της Ελευθερίας, την ευψυχία, την τόλμη, την πρωτοβουλία, τη δύναμη της προσωπικότητας των Κυπρίων Ελλήνων.

Η 1^η Απριλίου έθεσε τα θεμέλια μέσα σε επώδυνες συνθήκες για τη γέννηση της Κυπριακής Δημοκρατίας. Υπήρξε ένας υπέροχος αγώνας που οδήγησε σε μια φαλκιδευμένη, δυστυχώς, εν πολλοίς ανεξαρτησία και που αργότερα με το προδοτικό πραξικόπημα και την τουρκική εισβολή οδηγήθηκε στη μέχρι σήμερα συνεχιζόμενη κατοχή της πατρίδας. Κάτι που σε καμιά περίπτωση δεν αναιρεί και δε μειώνει το νόημα του αγώνα και το μεγαλείο της θυσίας των αγωνιστών.

Δίπλα στο Διάκο παρατάξαμε τον Μάτση, τον Αυξεντίου, τον Παλληκαρίδη, δίπλα στο Αρκάδι και τη Γραβιά το Δίκωμο, το Λιοπέτρι και το Μαχαιρά.

Και σήμερα; Μερικές δεκαετίες μετά τον υπέροχο εκείνο αγώνα του 55-59, πιστό πρότυπο της εθνεγερσίας του 1821, αντιμετωπίζουμε δραματικές συνθήκες. Μια μοιρασμένη πατρίδα και μια διαρκή απειλή για την ανακοπή της ιστορικής συνέχειας του Ελληνισμού στην Κύπρο.

Ποιο είναι το χρέος μας μέσα σε αυτές τις συνθήκες; Θα περιοριζόμαστε σε εκφώνηση πατριωτικών ομιλιών; Θα εξαντλούμαστε σε πανηγυρικούς που εξατμίζονται με την παρέλευση των επετείων;

Η βαριά κληρονομιά που τιμούμε σήμερα μας υπαγορεύει άλλα καθήκοντα. Να αγωνιστούμε αταλάντευτα και ανυποχώρητα για τον τερματισμό της κατοχής, την ενότητα του κράτους, τη διασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των βασικών ελευθεριών του συνόλου του Κυπριακού λαού. Να δώσουμε το μήνυμα ότι ο Κυπριακός Ελληνισμός δεν θα γονατίσει. Ναι, με

σωφροσύνη. Ασφαλώς με υπευθυνότητα. Αλλά και με απόρριψη της λογικής της αποδοχής της υπέρτερης δύναμης του κατακτητή. Και με άρνηση συνεχών υποχωρήσεων στις πιέσεις ξένων που αντί να στρέφονται προς την πλευρά του κατακτητή και παραβάτη του Διεθνούς Δικαίου εξακολουθούν, υιοθετώντας κυνικά πολιτική δύο μέτρων και δύο σταθμών, να ανατρέπουν καθημερινά κάθε έννοια ηθικής και δικαιοσύνης.

Το καθήκον μας σήμερα απέναντι στην ιστορία και τον πολιτισμό μας είναι η με κάθε κόπο και κάθε θυσία αποτροπή των κινδύνων που απεργάζονται στην πατρίδα μας, οι εχθροί της ελευθερίας.

Θα πρέπει να καταστήσουμε σαφές ότι δεν είμαστε διατεθειμένοι να ξεγράψουμε δικαιώματα και να ξεχάσουμε δίκαια. Κανένας εκβιασμός, καμιά απειλή, καμιά δυσκολία και καμιά πίεση δεν πρέπει να μας οδηγήσει στην ταπεινωτική συνθηκολόγηση.

Η Κύπρος δεν μπορεί και δεν πρέπει να παραμείνει η μόνη μοιρασμένη χώρα στην Ευρώπη, όταν η ίδια η Ευρώπη προχωρεί προς την ενοποίηση της. Δεν μπορεί η Ευρώπη να ανέχεται στο κατώφλι της την παρουσία ενός στρατού κατοχής, σε μια χώρα μέλος της Ε.Ε.

Να επιμένουμε στην κατοχύρωση των δικαίων ολόκληρου του Κυπριακού λαού και ιδιαίτερα στην αποκατάσταση των δικαιωμάτων των προσφύγων και των εγκλωβισμένων, την αποχώρηση των κατοχικών στρατευμάτων και των εποίκων, τη διασφάλιση της εύρυθμης και αποτελεσματικής λειτουργίας της πολιτείας, την ειρηνική συμβίωση με τους Τουρκοκύπριους συμπατριώτες μας, την ευημερία και πρόοδο ολόκληρου του λαού της Κύπρου.

Η Κύπρος, στο δύσκολο δρόμο της, ενισχύεται γιατί νοιώθει δίπλα της την Ελλάδα και ολόκληρο το Ελληνικό Έθνος. Στρατεύεται ο Ελληνισμός στον αγώνα της Κύπρου γιατί συνειδητοποιεί πως κοινή είναι η μοίρα του Ελληνισμού και πως, αν χαθεί ο αγώνας αυτός, θα σημειωθεί ένα βαθύ ρήγμα στην περίμετρο του Έθνους. Γι' αυτό εκείνο που τώρα απαιτείται, περισσότερο από ποτέ άλλοτε, είναι η εθνική ομοψυχία και η συσπείρωση όλου του Ελληνισμού, για να μπορέσει να αντέξει στον αγώνα για δικαίωση.

Για να γίνουν όμως όλα αυτά πράξη, θα πρέπει να υπάρξει μια συνολική επανεκτίμηση όλων των δεδομένων στη βάση της αλήθειας, της αποφυγής της διγλωσσίας, των εύκολων και μεγάλων λόγων που αποδεικνύονται κενοί περιεχομένου. Αυτή η ώρα είναι η ώρα της αλήθειας, της ανάληψης ευθυνών, των έντιμων και καθαρών εξηγήσεων. Ο λαός απαιτεί συνέπεια λόγων και έργων και αποφυγή στρουθοκαμηλισμών. Ο λαός απαιτεί αποφάσεις και πολιτικές αξιόπιστες που να εμπνεύσουν ξανά τη χαμένη αυτοπεποίθηση και την πίστη στις αστείρευτες δυνατότητες του λαού και του έθνους. Με βάση όμως το αξίωμα όπως το καθορίζει ο εθνικός μας ποιητής πως: «Το έθνος πρέπει να μάθει να θεωρεί εθνικόν ότι είναι αληθές».

Η διαδικασία των απ' ευθείας διαπραγματεύσεων των τελευταίων τριών χρόνων όχι μόνο δεν έχει οδηγήσει σε πρόοδο, αλλά ανέδειξε για μια ακόμα φορά κλιμακούμενη την τουρκική αδιαλλαξία. Η Τουρκία δε, εμφανίζεται ως καλόπιστος τρίτος και ως ουδέτερος παρατηρητής που επείγεται για λύση. Ενώπιον μας εγκυμονούνται δύο σοβαροί κίνδυνοι. Είτε να συγκληθεί με πρωτοβουλία της Γενικής Γραμματείας του ΟΗΕ μια Διεθνής Διάσκεψη που θα λειτουργήσει ως ένα νέο Μπούργκεστοκ, είτε να κηρυχθεί αδιέξοδο με επίρριψη ισόβαθμων ευθυνών και στις δύο πλευρές.

Η ανάγκη αλλαγής τακτικής στις διαπραγματεύσεις και στρατηγικής στη συνολική διαχείριση του Κυπριακού είναι πλέον επείγουσα αναγκαιότητα.

- Με καταγγελία της τουρκικής στάσης ενώπιον της Διεθνούς και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.
- Με διαμόρφωση περιγράμματος λύσης του Κυπριακού το οποίο να οριοθετεί τα όρια ασφαλείας για την εθνική και φυσική επιβίωση του Κυπριακού Ελληνισμού. Στη βάση του κοινού ανακοινωθέντος του Εθνικού Συμβουλίου του Σεπτεμβρίου του 2009 που μπορεί να αποτελέσει και τη βάση μιας πλατειάς εθνικής ενότητας.
- Με αξιοποίηση της ευρωπαϊκής ιδιότητας της χώρας μας αλλά και των ευρωπαϊκών φιλοδοξιών της Τουρκίας, για να υποχρεωθεί να τερματίσει την κατοχή και να αποδεχθεί λύση στη βάση των Αρχών του Διεθνούς και του Ευρωπαϊκού Δικαίου.

Ο αγώνας μας είναι αγώνας ζωής, είναι αγώνας δικαίου. Και σε τέτοιους αγώνες δεν επιτρέπεται η αποτυχία.

Όσοι επιθυμούν να επικρατήσει ασφάλεια και σταθερότητα στην περιοχή πρέπει να στραφούν προς την πηγή της ανωμαλίας που είναι η τουρκική επιθετικότητα. Με την ανοχή που επιδεικνύουν προς την Τουρκία ενισχύουν την εγκληματική της συμπεριφορά, την αδιαλλαξία και την άκρατη αρνητικότητα της. Σε τυχόν αποσταθεροποίηση στην περιοχή η ευθύνη τους θα είναι τεράστια ενώ είναι βέβαιο ότι θα πληγούν και τα δικά τους στρατηγικά συμφέροντα. Η συνταγή της ειρήνης είναι απλή. Να πείσουν την Τουρκία να συμφωνήσει σε μια λύση όπως την περιγράφει η πολιτισμένη

ανθρωπότητα. Να την πείσουν να αποσύρει τα στρατεύματα της από την Κύπρο και να δεχθεί το διεθνές δίκαιο και τα ψηφίσματα του ΟΗΕ.

Τώρα βρισκόμαστε στο σταυροδρόμι της ιστορίας. Χρέος μας να μην ολιγωρήσουμε και να μη φανούμε κατώτεροι των περιστάσεων. Εμπνευσμένοι από την αθάνατη παράδοση του 1955, ας εδραιώσουμε το ανίκητο μέτωπο της ελευθερίας. Όλοι μαζί για να ανοίξουμε διάπλατα τη λεωφόρο της εθνικής δικαίωσης. Όλοι μαζί για να ατενίσουμε την ιστορία, το έθνος, τους αγώνες και τους αγωνιστές με το κεφάλι ψηλά.

Έλληνες και Ελληνίδες,

Ο Κυριάκος Μάτσης πίστευε σε μια Κύπρο και σε ένα λαό που να ξεχωρίζει για να βρίσκει τον αναντικατάστατο ρόλο που δίνει νόημα και περιεχόμενο στη ζωή: Τον αγώνα για ελευθερία, για πρόοδο της κοινωνίας, για την προκοπή του λαού και του Έθνους.

Ο Κυριάκος Μάτσης, με την επιβλητική του φωνή, εκπέμπει από τα πανάρχαια βάθη της ιστορίας του Ελληνισμού στους αιώνες το παράγγελμα που απορρίπτει την υποταγή, την αδράνεια, την παραίτηση, μπροστά στα τείχη που υψώνουν μπροστά μας οι κάθε λογής κήρυκες της ενσωμάτωσης και της ήττας «εις οiwνός άριστος αμύνεσθαι περί πάτρης».

Όμοια και εμείς. Ακούμε το παράγγελμα του. Διαβάζουμε τους οiwνούς της νέας εποχής, αλλά και ανταποκρινόμαστε στο πολύβουο κάλεσμα της ιστορίας. Όχι, για να σταματήσουμε περιδεείς και παράλυτοι μπροστά στα τείχη, μπροστά στις δυσκολίες που συναντούμε, αλλά για να τραβήξουμε καταπάνω τους, να τα γκρεμίσουμε, να τα ξεπεράσουμε. Να κτίσουμε το

καινούργιο, με όραμα και πυξίδα πλεύσης τις άφθορες διαχρονικά αξίες της ελευθερίας, της δημοκρατίας και της δικαιοσύνης.

Αυτό είναι το καλύτερο μνημόσυνο, η μέγιστη τιμή για την αγέραστη μνήμη του Κυριάκου Μάτση.

Του το χρωστούμε!

Το χρωστούμε στις μελλοντικές γενιές!

MNIMOSYNO-KYRIACOUMATSI